

O prea limitată înțelegere a crucii

26 februarie 2008

Gili Cârstea

Misiunea apostolilor lui Hristos, așa cum putem deduce din scrierile lor, a fost aceea de a face proeminentă crucea lui Hristos, și este exprimată corect în declarația lui Pavel: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Cor 2:2).

Aceasta însemna că Hristos și crucea Lui trebuiau să fie preocuparea de bază a vieții spirituale pentru creștinii acelei perioade. Ei trebuiau să se prindă de sângele ispășitor al Mielului lui Dumnezeu, așa cum poporul lui Dumnezeu din vechime trebuia să-și lege speranțele de sângele mielului de jertfă spre a beneficia de o viitoare lucrare de ispășire, de curățire și unire cu Dumnezeu. Aceasta era singura lor șansă.

Când citim cu atenție scrierile apostolilor, descoperim însă un lucru tulburător. În loc să fie mulțumiți că propovăduirea crucii a fost dusă „până la marginile pământului,” și astfel oamenii au prins taina credinței în „Hristos și El răstignit,” ei se plâneau că respectivii credincioși contează prea mult pe „învățăturile începătoare ale credinței,” și nu par capabili sau dispuși să înainteze spre „lucrurile desăvârșite.”

Pavel este vehement în această direcție. Scriind acelorași corinteni cărora le recomanda doar cunoașterea lui „Hristos și El răstignit,” el spune, la doar câteva versete mai jos:

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos” (1 Cor 3:1).

Ca unor prunci în Hristos, el trebuia să le vorbească despre jertfă, și să-i lege de sângele ispășitor ca speranță pentru o viitoare ștergere a păcatelor. Dar marile adevăruri ale crucii erau ascunse de ochii lor, iar apostolul constata că nu are cu cine vorbi despre ele.

Dacă aceasta ar fi fost doar o maladie locală, a pruncilor din Corint, Tesalonic sau Roma, ar fi de înțeles. Aceasta era, din păcate, și starea urmașilor lui

Hristos din Ierusalim, frații din inima lucrării, iar Pavel nu se sfiște să le-o spună și lor la fel de transparent:

„Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tâlcuit; fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere. În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul” (Evrei 5:11-14).

Deși erau „obișnuiți” cu cuvântul despre cruce, jertfă și sânge, frații respectivi nu credeau că există alte nivele de cunoaștere, mulțumiți că au înțeles și acceptat „cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu.” Și atâta timp cât cineva se hrănește cu laptele învățăturilor începătoare ale crucii, el rămâne un prunc, incapabil să înțeleagă sau să aprecieze „cuvântul despre neprihănire.”

Acest scenariu s-a repetat în fiecare generație a poporului lui Dumnezeu. Mulțumiți să descopere că „sângele lui Hristos ne curățește de orice păcat,” oamenii au socotit că este suficient, că este tot ceea ce au nevoie pentru mântuire și că mai departe decât atât nu se poate merge, sau nu este nevoie să se meargă.

Biserica rămășiței a fost avertizată și ea că se mulțumește doar cu „sclipiri” ale razelor bogate de lumină pe care le-ar putea avea. A fost avertizată, de asemenea, că are o concepție foarte limitată despre cruce, despre sacrificiul pe care a trebuit să-l facă Dumnezeu spre a deschide o cale nouă și vie pentru picioarele păcătoșilor pierduți. Ascultați:

„Cei care se gândesc la consecințele grăbirii sau blocării lucrării evangheliei, se gândesc la ele în legătură cu ei sau cu lumea. Puțini sunt cei care se gândesc la ele în legătură cu Dumnezeu. Puțini se gândesc la suferința cauzată de păcat Creatorului. În agonia lui Hristos, tot cerul a suferit; dar acea suferință nu a început și nici nu s-a sfârșit cu manifestarea Sa în omenire. Crucea este o descoperire, pentru simțurile noastre tocite, a durerii pe care a adus-o păcatul, chiar de la apariția lui, inimii lui Dumnezeu” (ED 263).

În lumina acestei mărețe descoperiri ne putem da seama cât de limitată este imaginea noastră despre cruce, ispășire, neprihănire, și putem simpatiza cu apostolul în suferința lui că este obligat să vorbească unor prunci despre taine pe care nu le pot aprecia.

Aceeași suferință a încercat-o un renumit înaintaș al nostru, care constata că poporul nostru are o foarte limitată înțelegere despre cruce și sângele ispășitor, poziție care ne împingea în brațele protestantismului popular al acelei vremi. Fratele Andersen studiase cu asiduitate adevărul adventist despre sanctuar în contextul mai larg al mării controversă, ceea ce deschidea o foarte largă

perspectivă asupra crucii, cu totul străină de teologia vremii. Iată ce spunea el despre cruce:

„Oricât de cumplite au fost suferințele crucii, ele nici nu se compară cu suferințele lui Dumnezeu produse odată cu apariția păcatului în cer... Acolo [pe cruce] oamenii au văzut pe Fiul suferind. Dar mileniile de suferință din trecut ei nu le-au văzut. Ceea ce au văzut oamenii a fost doar o mostră a suferinței lui Dumnezeu, care durează de veacuri și care constituie adevăratul cost al păcatului” (M.L. Andreasen, *The Atonement*, 15 feb 1957).

„Să nu lăsăm crucea să ascundă de noi profundele aspecte ale ispășirii, care includ crucea ca o revelație, dar ale cărei rădăcini se întind în veacurile nenumărate” (idem).

Pentru cei care se agață de „învățăturile începătoare” ale credinței, declarațiile de mai sus par o desconsiderare a jertfei lui Hristos, o batjocorire a puterii sângelui ispășitor.

Pentru cei obișnuiți cu „cuvântul despre neprihănire,” ele sunt o ușă deschisă către taina lui Dumnezeu de dincolo de perdea (Evr 6:16; 10:20), în care am fost invitați să pășim fără teamă, deoarece aceea este singura cale, consacrată de pașii Domnului nostru, către desăvârșirea creștină.

Este o cale „nouă și vie,” și de aceea stârnește valurile de opoziție pe care le observăm astăzi. Dar altă cale nu există, iar timpul a dovedit acest lucru.

Putem să ne agățăm cu disperare de învățăturile începătoare ale credinței, sperând să ne mai bucurăm un pic de plăcerile de o clipă ale păcatului la umbra mijlocirii lui Hristos, după perdeaua înlocuitoare a crucii; putem să ne mai închidem ochii puțin în fața glorioaselor raze de lumină ale neprihănirii lui Hristos; putem să evităm intrarea dincolo de perdea pentru marea zi a ispășirii, de dragul consensului teologic cu bisericile „surori.”

Dar făcând așa, taina lui Dumnezeu nu se va sfârși niciodată, iar trâmbița a șaptea nu se va mai auzi sunând pe planeta noastră, ceea ce, evident, face parte din strategia stăpânitorului acestei lumi. Lipsa noastră de maturitate spirituală face pe oameni să se angajeze cu toate eforturile în ridicarea Babilonului cel mare, pe care îl văd ca singura speranță a omenirii.

Ne înțelegem noi responsabilitatea în criza care se apropie?
